

DECYZJA

Na podstawie art.1 ust. 1 i 2, art.3 i art.8 ust.1 i 6 ustawy z dnia 29 czerwca 1963 roku o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych (j.t. Dz. U. z 2016 poz. 703), art.104 i art.107 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2020 roku poz. 256), po rozpatrzeniu wniosku Wójta Gminy Jastrzębia z dnia 11 maja 2020 roku znak: RI.6825.1.2020

orzeka się

1. uznać za mienie gromadzkie nieruchomości, położone w obrębie geodezyjnym Dąbrowa Kozłowska, gmina Jastrzębia, powiat radomski, województwo mazowieckie - oznaczone jako działki ewidencyjne nr nr:
 - 24 o powierzchni 0.2400 ha
 - 25 o powierzchni 0.5200 ha
 - 84 o powierzchni 1.8900 ha
 - 85 o powierzchni 0.3100 ha
 - 104 o powierzchni 0.2400 ha
 - 147/1 o powierzchni 0.1400 ha
 - 147/2 o powierzchni 0.0600 ha
 - 152 o powierzchni 0.2000 ha
 - 166 o powierzchni 0.4000 ha
 - 251 o powierzchni 1.0600 ha
 - 252 o powierzchni 0.6200 ha
 - 255 o powierzchni 0.0500 ha
 - 262 o powierzchni 0.0500 ha
 - 273 o powierzchni 0.0800 ha
 - 290 o powierzchni 0.0700 ha.
2. odmówić uznania za mienie gromadzkie nieruchomości, położonej w obrębie geodezyjnym Dąbrowa Kozłowska, gmina Jastrzębia, powiat radomski, województwo mazowieckie - oznaczonej jako działka ewidencyjna nr 146, o powierzchni 0.2600 ha.

Uzasadnienie

Wnioskiem z dnia 11 maja 2020 roku znak: RI.6825.1.2020 Wójt Gminy Jastrzębia zwrócił się do tutejszego Starostwa o wydanie, na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 29 czerwca 1963 roku o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych, decyzji uznającej za mienie gromadzkie nieruchomości stanowiące drogi wewnętrzne dojazdowe do pól i siedlisk, położone w obrębie geodezyjnym Dąbrowa Kozłowska, gmina Jastrzębia, oznaczone w ewidencji gruntów jako działki nr nr 24, 25, 84, 85, 104, 146, 147/1, 147/2, 152, 166, 251, 252, 255, 262, 273 i 290.

W wyniku przeprowadzonego postępowania administracyjnego ustalono:

W przedmiotowej sprawie podstawę prawną decyzji stanowią przepisy ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych (Dz. U. z 1963 r. Nr 28, poz. 169 ze zm.).

Zgodnie z art. 1 ust. 1 i 2 niniejszej ustawy, wspólnotami gruntowymi podlegającymi zagospodarowaniu w trybie i na zasadach określonych w ustawie są nieruchomości rolne, leśne oraz obszary wodne:

- 1) nadane w wyniku uwłaszczenia włościan i mieszczań-rolników na wspólną własność, we wspólne posiadanie lub do wspólnego użytkowania ogółowi, pewnej grupie lub niektórym mieszkańcom jednej albo kilku wsi,
- 2) wydzielone tytułem wynagrodzenia za zniesione służebności, wynikające z urządzenia ziemskiego włościan i mieszczań-rolników, na wspólną własność, we wspólne posiadanie lub do wspólnego użytkowania gminie, miejscowości albo ogółowi uprawnionych do wykonywania służebności,
- 3) powstałe w wyniku podziału pomiędzy zespoły mieszkańców poszczególnych wsi gruntów, które nadane zostały przy uwłaszczeniu włościan i mieszczań-rolników mieszkańcom kilku wsi na wspólną własność, we wspólne posiadanie lub do wspólnego użytkowania,
- 4) użytkowane wspólnie przez mieszkańców dawnych okolic i zaścianków oraz należące do wspólnot urbarialnych i spółek szlacheckich,
- 5) otrzymane przez grupę mieszkańców jednej lub kilku wsi na wspólną własność i do wspólnego użytkowania w drodze przywilejów i darowizn bądź nabyte w takim celu,
- 6) zapisane w księgach wieczystych (gruntowych) jako własność gminy (gromady), jeżeli w księgach tych istnieje wpis o uprawnieniu określonych grup mieszkańców gminy (gromady) do wieczystego użytkowania i pobierania pożytków z tych nieruchomości,
- 7) stanowiące dobro gromadzkie (gminne) będące we wspólnym użytkowaniu na terenach województw rzeszowskiego, krakowskiego oraz powiatu cieszyńskiego województwa katowickiego.

Jednocześnie, oprócz ww. wspólnot gruntowych podlegają zagospodarowaniu w trybie i na zasadach określonych w niniejszej ustawie także nieruchomości rolne, leśne i obszary wodne, stanowiące mienie gromadzkie w rozumieniu przepisów o zarządzie takim mieniem, jeżeli przed dniem wejścia w życie tej ustawy były faktycznie użytkowane wspólnie przez mieszkańców wsi.

Od zasady wynikającej z art. 1, ustawa wprowadza wyjątek, o którym mowa w art. 3 ustawy. Zgodnie z jego treścią, nie zalicza się do wspólnot gruntowych nieruchomości lub ich części określonych w art. 1 ust. 1, jeżeli:

- 1) do dnia 31 grudnia 1962 r., a w przypadku lasów i gruntów leśnych do dnia 30 września 1960 r. zostały podzielone na działki indywidualne pomiędzy współuprawnionych albo uległy zasiedzeniu,
- 2) przed dniem 1 stycznia 2011 r. zostały prawnie lub faktycznie przekazane na cele publiczne lub społeczne.

Zgodnie z art. 8 ust. 1 Starosta wydaje decyzję o ustaleniu, które spośród nieruchomości, o których mowa w art. 1 ust. 2 i 3, stanowią mienie gromadzkie.

Istotny dla ustalenia, czy dana nieruchomość była mieniem gromadzkim, był jej stan prawny w okresie poprzedzającym datę wejścia w życie ustawy z dnia 29 czerwca 1963 roku o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych tj. 5 lipca 1963 roku, a w szczególności to, czy nieruchomość taka należała do dawnych, czyli istniejących w okresie od 1933 do 1954 roku gromad jako jednostek samorządu terytorialnego, mających osobowość prawną i będących podmiotami praw i obowiązków) oraz to, czy przed dniem wejścia w życie ustawy o zagospodarowaniu wspólnot była faktycznie użytkowana wspólnie przez mieszkańców wsi. Zgodnie bowiem z treścią art. 1 ust. 2 ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych, zagospodarowaniu w trybie i na zasadach określonych w tej ustawie podlegają nieruchomości rolne stanowiące mienie gromadzkie w rozumieniu przepisów o zarządzie takim mieniem,

jeżeli przed dniem wejścia w życie ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych były faktycznie użytkowane wspólnie przez mieszkańców wsi. Z przepisu tego wynika, że definicji mienia gromadzkiego, którego dotyczy ustawa o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych, należy poszukiwać w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 listopada 1962 roku w sprawie zarządu mieniem gromadzkim oraz trybu jego zbywania (Dz. U. Nr 64/62 poz. 303 ze zm.). W rozporządzeniu tym w § 1 znajduje się legalna definicja zarówno mienia gromadzkiego, jak i dawnych gromad. Zgodnie z nią przez użyte w tym rozporządzeniu określenie mienie gromadzkie - rozumieć należy mienie, które do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 25 września 1954 roku o reformie podziału administracyjnego wsi i powołaniu gromadzkich rad narodowych (Dz. U. Nr 43, poz. 191) stanowiło majątek dawnych gromad jako majątek gromadzki, dobro gromady oraz inne prawa majątkowe, a przez dawne gromady - rozumieć należy gromady istniejące do dnia wejścia w życie wskazanej ustawy z 25 września 1954 roku. W celu właściwego zrozumienia tych definicji konieczne jest prześledzenie historii regulacji prawnych określających status gromad w okresie poprzedzającym wejście w życie ustawy z 25 września 1954 roku.

Pod rządem ustawy z dnia 23 marca 1933 roku o częściowej zmianie samorządu terytorialnego (Dz. U. Nr 35/33 poz. 294 ze zm.) gromady, nie będąc jednostkami samorządu terytorialnego, miały osobowość prawną oraz były podmiotami majątku i dobra gromadzkiego (art. 15 tej ustawy). Ustawa z dnia 20 marca 1950 roku o terenowych organach jednolitej władzy państwowej wprowadziła system jednolitej władzy państwowej, powołała rady narodowe jako terenowe organy jednolitej władzy państwowej (art. 1) i zniósła związki samorządu terytorialnego (art. 32 ust. 1). Majątek dotychczasowych związków samorządu terytorialnego z mocy prawa stał się majątkiem państwa (art. 32 ust. 2). Skutki te dotyczyły jednak majątku gmin, a nie gromad. Dotychczasowe przepisy o gromadach i organach gromadzkich zachowały bowiem moc do czasu odrębnego uregulowania ustawowego (art. 44 ust. 1). Doniosłe skutki w omawianej kwestii wynikały z ustawy z dnia 25 września 1954 roku o reformie podziału administracyjnego wsi i powołaniu gromadzkich rad narodowych. W miejsce dotychczasowych gmin i gromad utworzono nowe gromady jako jednostki podziału administracyjnego wsi (art. 1), a gromadzkie rady narodowe stały się organami władzy państwowej w gromadach (art. 4). Mieszkańcom dotychczasowych gromad zagwarantowano nienaruszalność indywidualnie im przysługujących praw (art. 38), a ponadto udzielono delegacji do wydania przepisów wykonawczych regulujących m.in. tryb przekazania majątku gminnych rad narodowych i sprawy zarządu mieniem gromadzkim (art. 41). W wydanym na podstawie tej delegacji rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 czerwca 1957 roku w sprawie zbywania nieruchomości wchodzących w skład majątku i dobra dawnych gromad (Dz. U. Nr 49, poz. 237) majątek i dobro gromadzkie traktowano jak własność państwa. Dyspozycje o charakterze właścicielskim następowały co prawda na wniosek zebrania wiejskiego, ale w formie i na podstawie uchwał gromadzkich rad narodowych, będących organami władzy państwowej. Konsekwentnie, w późniejszych aktach wykonawczych, utrzymywano tak określone zasady dysponowania mieniem. Na tle wymienionej ustawy z 1954 roku wskazywano w doktrynie, że utworzenie gromad jako jednostek podziału administracyjnego wsi spowodowało, iż przestał w sensie prawnym istnieć dotychczasowy podmiot własności mienia gromadzkiego. Odpowiednikiem dawnej gromady stała się wieś, która nie miała osobowości prawnej ani zakresu zadań publicznych, a zatem nie mogła stać się następczynią gromady w zakresie praw majątkowych. Właścicielami mienia nie stali się również mieszkańcy wsi, którzy nigdy przedtem nimi nie byli. Przy odrzuceniu koncepcji, że mienie gromadzkie stało się własnością niczyją, w zasadzie jednolicie przyjmowano, że po reformie z 1954 roku, pomimo braku wyraźnej deklaracji ustawowej, mienie gromadzkie stało się własnością państwa. Deklaracja analogicznej treści

i o analogicznym znaczeniu została powtórzona w ustawie z dnia 25 stycznia 1958 roku o radach narodowych (art. 98 ust. 1). Dotychczasowe przepisy szczególne dotyczące gromad i gromadzkich rad narodowych miały znaleźć zastosowanie do gmin i gminnych rad narodowych (art. 95). Jednocześnie w art. 98 ust. 2 ustalono, że "dotychczasowe mienie gromadzkie staje się mieniem gminnym", aczkolwiek ustawa nie zawierała wyraźnego postanowienia, że mienie gromadzkie stało się mieniem państwowym, to mienie to traktowała jako własność państwa, pozostającą w dyspozycji organów władzy państwowej - gromadzkich rad narodowych. Podobnie ujmowało to wydane na podstawie ustawy rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 listopada 1962 roku.

W omawianej kwestii w literaturze dominował pogląd, że mienie gromadzkie zarządzane przez gromadzkie (później gminne) rady narodowe, stanowiło własność ogólnonarodową. Stan taki pozostawał w zgodzie z obowiązującym systemem jednolitej własności państwowej. (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z dnia 3 grudnia 2009 roku sygn. II SA/Ke 615/09)

Analogiczne stanowisko zajmował również Sąd Najwyższy. W orzeczeniu z dnia 26 marca 1960 r., I CR 535/59 (OSNC 1961, nr 3, poz. 73) stwierdził, że majątek byłych gromad stał się majątkiem państwa. Sąd Najwyższy wskazał między innymi na to, że całkowita zmiana poprzedniego charakteru gromad pociągnęła za sobą przejście majątku (mienia) gromadzkiego na własność państwa, które reguluje sprawę zarządu tego mienia tak, jak zarządu innego mienia ogólnonarodowego. Nienaruszone pozostały tylko prawa przysługujące mieszkańcom gromad. Stanowisko dotyczące charakteru byłego mienia gromadzkiego, które stało się przedmiotem własności państwowej było konsekwentnie podtrzymywane w późniejszych orzeczeniach i Sąd Najwyższy nigdy od niego nie odstąpił (por. postanowienie z dnia 18 listopada 1966 r., I CR 629/66, PUG 1967, nr 11, s. 371-372, wyrok z dnia 30 czerwca 1983 r., IV CR 202/83, OSNCP 1984, nr 1, poz. 15, uchwała z dnia 30 października 1986 r., III CZP 67/86, OSNC 1987, nr 11, poz. 171). Taki sam pogląd wyrażał Naczelny Sąd Administracyjny (por. wyrok z dnia 9 września 1987 r., II SA 113/87, ONSA 1987, nr 2, poz. 63).

Konkludując, należy stwierdzić, że na podstawie analizy przepisów wymienionych ustaw z 1954 roku i 1958 roku oraz wydanych na ich podstawie aktów wykonawczych, w literaturze i orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że mienie dawnych gromad stało się własnością państwową (ogólnonarodową) – postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2001 roku, III CKN 430/00, OSNC 9/2002 poz. 111.

Mając na względzie powyższe, dla oceny czy przedmiotowa nieruchomości stanowiła majątek byłej gromady, konieczne jest wyjaśnienie daty i podstawy jej wyodrębnienia oraz wyjaśnienie, czy przed dniem wejścia w życie ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych była faktycznie użytkowana wspólnie przez mieszkańców wsi, prawnie lub faktycznie przekazana na cele publiczne lub społeczne i stanowiła mienie gromadzkie w rozumieniu przepisów tej ustawy tj. czy nieruchomości ta należała do istniejącej w okresie od 1933 do 1954 roku gromady jako jednostki samorządu terytorialnego, mającej osobowość prawną i będącej podmiotem praw i obowiązków.

W toku postępowania poczyniono zatem kroki w celu ustalenia czy przedmiotowe nieruchomości stanowiły przed dniem 5 lipca 1963 roku mienie gromadzkie, wykorzystując zgodnie z art. 75 KPA dowody, które mogą przyczynić się do wyjaśnienia sprawy i nie są sprzeczne z prawem takie jak: dokumenty, zeznania świadków, oględziny.

Z dokumentów geodezyjnych znajdujących się w operatach przechowywanych w Powiatowym Ośrodku Dokumentacji Geodezyjnej i Kartograficznej w Radomiu pod numerem: 213/13/142/63 wynika, iż na obszarze wsi Dąbrowa Kozłowska, prace w celu założenia ewidencji gruntów rozpoczęły się w 1959 roku.

Z protokołu ustalenia stanu władania gruntami na obszarze wsi Dąbrowa Kozłowska, gromady Lesiów, powiat Radom, wojew. Kielce, sporządzonego w dniu 15 listopada 1959 roku, wynika, iż na zebraniu zainteresowanych użytkowników i właścicieli gruntów na obszarze wsi Dąbrowa Kozłowska, powiadomionych poprzednio o celu i terminie zebrania, w obecności przedstawiciela Prezydium Gromadzkiej Rady Narodowej w Lesiowie, sołtysa i przedstawicieli wsi wybranych na ogólnym zebraniu wsi, ustalono stan władania gruntami na obszarze wsi Dąbrowa Kozłowska. Wymieniony stan władania został ustalony na podstawie oświadczeń stron zainteresowanych i przedłożonych przez nich dokumentów, w nawiązaniu do planu sporządzonego w 1959 roku.

Z dokumentów znajdujących się w operacie polowo-obliczeniowym nr 213/13/142/63 tj. dokument obliczenia powierzchni użytków i klas gleboznawczych w ramach działek wynika, iż działki nr nr 24, 25, 84, 85, 104, 146, 152, 166, 251, 252, 255, 262, 273 i 290 stanowiły drogi publiczne.

Z wykazu ogłoszenia stanu władania - załączonym do protokołu ustalenia stanu władania gruntami wynika, iż gruntem działek nr nr 24, 25, 84, 85, 104, 146, 152, 166, 211, 247, 251, 252, 255, 262, 273 władało Prezydium Powiatowej Rady Narodowej Wydział Komunikacji. Dane zawarte w wykazie do protokołu wpisane zostały do operatu ewidencji gruntów nr 213/13/142/63, a następnie przeniesione do rejestru gruntów nr 213/13/244/73, gdzie jako osobę władającą gruntem działek nr nr 24, 25, 85, 104, 290, 251, 146, 84, 147/2, 262, 166, 255, 152, 211, 252, 273 wpisano Prezydium Powiatowej Rady Narodowej – Powiatowy Zarząd Dróg Lokalnych.

Działki objęte wnioskiem nie mają nadal uregulowanego stanu prawnego, jako podmiot władający samoistnie przedmiotowymi gruntami w rejestrze gruntów figuruje obecnie Gmina Jastrzębia. Działki nr nr 24, 25, 84, 85, 104, 146, 147/2, 152, 166, 251, 252, 255, 262, 273 i 290, sklasyfikowane zostały jako drogi, o powierzchni łącznej 6.05 ha, zaś działka nr 147/1 sklasyfikowana została jako nieużytek o powierzchni 0.1400 ha.

Z załączonych do wniosku Wójta Gminy Jastrzębia z dnia 11 maja 2020 roku, zeznań pięciu świadków - obecnych i byłych mieszkańców miejscowości Dąbrowa Kozłowska wynika, iż wszystkie nieruchomości objęte przedmiotowym postępowaniem, przed dniem 5 lipca 1963 roku, nie stanowiły wspólnoty gruntowej oraz miały charakter publiczny, ogólnodostępny i były użytkowane przez ogół społeczeństwa jako drogi dojazdowe do zabudowań, pól, łąk i lasów.

Wójt Gminy Jastrzębia w piśmie z dnia 6 lipca 2020 roku znak: RI.6825.1.2020 wskazał ponadto, iż nieruchomości będące przedmiotem niniejszego postępowania stanowiły przed 5 lipca 1963 roku mienie dawnej gromady Kozłów, która została powołana do życia na mocy Rozporządzenia Wojewody Kieleckiego z dnia 4 listopada 1933 roku (Kielecki Dziennik Wojewódzki 1933 roku, Nr 29, poz. 184). W skład gromady Kozłów weszły następujące miejscowości: wieś Kozłów, osiedle Kozłowska-Dąbrowa, osiedle Kozłowskie-Komorniki, folwark Kozłów, kolonia Kozłówek-Nowy, kolonia Pacyna oraz wieś Pacyna. Gromada Kozłów istniała w niezmienionych granicach do czasu wejścia ustawy z dnia 25 września 1954 roku o reformie podziału administracyjnego wsi i powołaniu gromadzkich rad narodowych (Dz.U. 1954, nr 43, poz. 191).

Jednocześnie poinformował, iż przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 29 czerwca 1963 roku o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych, czyli przed dniem 5 lipca 1963 roku, nieruchomości objęte wnioskiem były faktycznie użytkowane wspólnie przez mieszkańców wsi Dąbrowa Kozłowska. Z relacji byłych i obecnych mieszkańców miejscowości Dąbrowa Kozłowska wynika, iż działki będące przedmiotem niniejszego wniosku stanowiły mienie wspólne dawnej Gromady Kozłów, jako powszechnie dostępne drogi dojazdowe do ich domostw i pól. Drogi te do chwili obecnej traktowane są przez

mieszkańców wsi jako dobro wspólne. Gmina Jastrzębia włada drogami w interesie publicznym. Na zlecenie i koszt Gminy Jastrzębia systematycznie są wykonywane remonty drogi, polegające na równaniu jej powierzchni, nawożeniu szlaką, tłucznem oraz żwirem. Część dróg obecnie posiada nawierzchnię asfaltową. Drogi te do dnia dzisiejszego stanowią ogólnodostępne szlaki komunikacyjne.

Pismami z dnia 22 czerwca 2020 roku sprzeciw wobec wniosku o uznanie za mienie gromadzkie jednej z działek o numerze ewidencyjnym 146, złożyło dwóch mieszkańców wsi Dąbrowa Kozłowska. Według osób składających sprzeciw, działka nr 146 stanowiła własność ich prawnego poprzednika, tak jak w latach 60-tych, tak też nadal działka ta jest działką prywatną i przed 5 lipca 1963 roku nie była użytkowana wspólnie przez mieszkańców i nie miała charakteru publicznego. Zgłaszający sprzeciw okazali organowi prowadzącemu postępowaniu kserokopię pisma Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Kielcach z dnia 19 grudnia 1960 roku, na dowód zaprzeczenia, iż działka nr 146 była drogą publiczną i uznana została za prywatną drogę prawnego poprzednika skarżących.

W celu ustalenia stanu faktycznego przeprowadzono w dniu 17 lipca 2020 roku oględziny na gruncie działki nr 146, podczas której ustalono, iż działka ta użytkowana jest jako droga gruntowa, dojazdowa do zabudowań i pól. Droga ta łączy dwie drogi asfaltowe. Przy drodze zlokalizowane są zabudowane, ogrodzone działki.

Podczas wizji przyjęto zeznania osób obecnych na wizji, którzy zeznali:

- „Z wiedzy przekazanej od rodziców wiem, że działka ta oddzielała grunty dworskie od ukazowych. Jeszcze przed II Wojną Światową użytkowana była jako ogólnodostępna droga. Od 1945 roku mieszkali przy przedmiotowej drodze moi rodzice. Odkąd pamiętam działka ta użytkowana była jako publiczna, korzystali z niej wszyscy”;
- „Odkąd pamiętam droga ta istniała jako ogólnodostępna, nie prywatna”;
- „Z wiedzy przekazanej od rodziców wiem, że działka ta oddzielała grunty dworskie od ukazowych. Jeszcze przed II Wojną Światową – działka ta funkcjonowała jako droga ogólnodostępna, nie prywatna. Przy drodze tej od 1944 roku mieszkali moi rodzice. W czasach kiedy zacząłem budowę swojego domu, w latach 80-tych, na dokumentach geodezyjnych szerokość drogi określana była 4 metry”;
- „Mieszkam w przedmiotowej miejscowości od urodzenia, czyli od 1943 roku. Odkąd pamiętam droga ta użytkowana była jako publiczna. Kto chciał ro z niej korzystać”;
- „Jestem urodzony w Dąbrowie Kozłowskiej, mam 71 lat. Działka ta użytkowana była odkąd pamiętam jako droga. Była użytkowana przez wszystkich- kto chciał z niej korzystać”.

Natomiast jedna osoba obecna podczas oględzin – zgłaszająca sprzeciw odnośnie uznania działki nr 146 za mienie gromadzkie, zeznała „ Z wiedzy uzyskanej od ojca wiem, że do 1946 roku drogi w tym miejscu nie było. W czasach kiedy gospodarstwo prowadzili moi przodkowie, działka ta stanowiła część jednego gospodarstwa. W miejscu tym był 2.5 metrowy dojazd do swojego pola. Od czasów kiedy pobudowali się Państwo (...) – droga ta zaczęła być użytkowana przez inne osoby tzn. przez rodzinę (...)”.

W dniu 20 lipca 2020 roku przyjęto w siedzibie Starostwa Powiatowego w Radomiu zeznania świadka, nieobecnego podczas oględzin, a zgłoszonego przez osoby składające sprzeciw do przesłuchania na okoliczność potwierdzenia, że działka nr 146 nie miała charakteru publicznego ani nie była użytkowana wspólnie. Świadek zeznał: Urodziłam się (...) w 1938 roku w Dąbrowce Kozłowskiej. Mieszkłam w domu znajdującym się na działce nr 145 do 1960 roku. Odkąd pamiętam, droga obecnie nr 146, była częścią gospodarstwa moich rodziców, wcześniej dziadków. Służyła jako dojazd do naszego pola, znajdującego za zabudowaniami i była użytkowana wyłącznie przez naszą rodzinę”.

Prowadzący postępowanie organ podjął działania celem uzyskania dodatkowych dokumentów na temat spornej nieruchomości, z których wynika:

Z dokumentacji geodezyjnej znajdującej się w Powiatowym Ośrodku Dokumentacji Geodezyjnej i Kartograficznej pod numerem 213/13/142/63 wynika, iż będąca przedmiotem sprzeciwu działka nr 146 została uznana za drogę publiczną na etapie ustalania stanu władania gruntami na obszarze Dąbrowa Kozłowska, gromady Lesiów, w latach 60-tych ubiegłego wieku, kiedy to jako podmiot władający przedmiotową działką uznano Prezydium Powiatowej Rady Narodowej Wydział Komunikacji. Zapis ten został przeniesiony do założonego w 1973 roku rejestru gruntów, gdzie jako osoba władająca przedmiotowym gruntem figuruje Prezydium Powiatowej Rady Narodowej – Powiatowy Zarząd Dróg Lokalnych. Zgodnie z prowadzoną przez Starostę Radomskiego ewidencją gruntów, przedmiotowa działka nie ma nadal uregulowanego stanu prawnego. W rejestrze gruntów jako podmiot władający przedmiotową działką na zasadach posiadania samoistnego, wpisana jest obecnie Gmina Jastrzębia. Działka ta została sklasyfikowana jako droga o powierzchni 0.2600 ha.

Ponadto, ze znajdującej się pod numerem 213/13/142/63 dokumentacji geodezyjnej tj. protokoły z kontroli oraz korespondencja Państwowego Przedsiębiorstwa Geodezyjnego w Warszawie z poprzednikiem prawnym osób zgłaszających sprzeciw, z lat 1962 – 1963, wynika jednoznacznie, iż jako drogę prywatną, poprzednika prawnego osób zgłaszających sprzeciw, uznano drogę w działce nr 246, zaś działka nr 146 została uznana za drogę publiczną.

Nadmienia się, iż z przedstawionego przez zgłaszających sprzeciw pisma z dnia 19 grudnia 1960 roku, skierowanego do Państwowego Przedsiębiorstwa Geodezyjnego w Warszawie nie wynika, która droga jest jego przedmiotem. Zgłaszający sprzeciw nie przedstawili, we wskazanym przez organ prowadzący postępowanie terminie, dokumentów na potwierdzenie, iż przedmiotem pisma z dnia 19 grudnia 1960 roku jest droga nr 146.

Organ prowadzący postępowanie podjął kroki w celu pozyskania materiału dowodowego z Archiwum Państwowego w Radomiu. Dokonana kwerenda na okoliczność odnalezienia dokumentów pomocnych w regulacji stanu prawnego wszystkich działek objętych wnioskiem o uznanie za mienie gromadzkie, nie przyczyniła się do pozyskania pomocnego materiału dowodowego.

Zgodnie z art.8 ust.1 w związku z art.1 i 3 ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych cytowanej w podstawie prawnej ustalenie, które nieruchomości stanowią mienie gromadzkie należą do zadań starosty. Decyzje te mają charakter deklaracyjny i poświadczają stan prawny na czas wejścia w życie ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych - czyli 5 lipca 1963 roku i trwający nadal.

Materiał dowodowy dokumentujący przedmiotową sprawę potwierdza, iż nieruchomości objęte wnioskiem nr nr 24, 25, 84, 85, 104, 147/1, 147/2, 152, 166, 251, 252, 255, 262, 273 i 290 stanowiły mienie wspólne, powołanej w 1933 roku, gromady Lesiów, a przed dniem wejścia w życie ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych były faktycznie wykorzystywane wspólnie przez mieszkańców wsi. Przedmiotowe działki służąc jako drogi, przeznaczone były do powszechnego użytku całej wsi, stanowiły nieruchomości o charakterze publicznym i społecznym. Analiza zebranego materiału wykazała zatem, iż przedmiotowe działki spełniają wymogi ustawowe do uznania za mienie gromadzkie.

Natomiast po przeanalizowaniu zgromadzonego materiału dowodowego, Starosta Radomski stoi na stanowisku, iż nie jest możliwe wskazanie ponad wszelką wątpliwość, iż działka nr 146, stanowiła mienie gromadzkie i należała do istniejącej w okresie

od 1933 do 1954 roku gromady jako jednostki samorządu terytorialnego, mającej osobowość prawną i będącej podmiotem praw i obowiązków – mimo, iż stan faktyczny działki nr 146, na dzień 5 lipca 1963 roku wskazuje, iż działka ta stanowiła drogę użytkowaną jako publiczna, to materiał dowodowy w przedmiotowej sprawie w postaci zeznań świadków nie jest jednoznaczny.

Zawiadomieniem z dnia 7 września 2020 roku poinformowano Wójta Gminy Jastrzębia oraz Sołtysa wsi Dąbrowa Kozłowska o zakończeniu postępowania dowodowego oraz o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów. Mimo prawidłowego powiadomienia, strony nie skorzystały z tej możliwości we wskazanym terminie.

Biorąc pod uwagę powyższe, orzeczono jak w sentencji.

Zgodnie z art. 8 ust. 6 ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych, decyzję o ustaleniu, które nieruchomości stanowią mienie gromadzkie, podaje się do wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości oraz ogłasza wywieszając w urzędzie gminy oraz w starostwie powiatowym na okres 14 dni, a także zamieszcza się w Biuletynie Informacji Publicznej gminy i powiatu oraz w prasie lokalnej.

Pouczenie: Od niniejszej decyzji służy stronom prawo wniesienia odwołania do Wojewody Mazowieckiego za pośrednictwem Starosty Radomskiego w terminie 14 dni od daty jej otrzymania.

Otrzymują:

1. Wójt Gminy Jastrzębia
26-631 Jastrzębia
*z prośbą o podanie do publicznej wiadomości
poprzez wywieszenie na tablicy ogłoszeń w urzędzie gminy
na okres 14 dni oraz zamieszczenie w Biuletynie Informacji
Publicznej gminy*
2. Sołtys wsi Dąbrowa Kozłowska
Pani Anna Kwiatkowska-Staniak
*z prośbą o podanie do publicznej wiadomości
w sposób zwyczajowo przyjęty*
3. a/a – GKN-III.6821.11.2020
*z obowiązkiem wywieszenia na tablicy ogłoszeń
Starostwa na okres 14-u dni, zamieszczenia w Biuletynie Informacji
Publicznej powiatu oraz w prasie lokalnej*

Z up. STAROSTY
mgr Bogusław Nowek
KIEROWNIK REFERATU
ds. GOSPODARKI GRUNTAMI, ROLNYMI
I OCHRONY GRUNTÓW